

☰ Menu 🔍 Search

PARIS - ERKLÆRINGEN

ET EUROPA VI KAN TRO PÅ

1. Europa tilhører oss, og vi tilhører Europa. De europeiske landene er våre hjem. Vi har ingen andre. Grunnene til at vi setter Europa så høyt, går utover evnen til å forklare eller rettferdiggjøre vår hengivenhet. Det handler om felles historie, håp og kjærlighet. Det handler om sedvaner og om øyeblikk fylt av smerte eller lidenskap. Det handler om inspirerende opplevelser av forsoning og et løfte om en felles fremtid. Alminnelige landskap og hendelser er fulle av spesiell betydning – for oss, men ikke for alle. Hjemme er et sted hvor vi er fortrolige, og hvor vi blir gjenkjent, uansett hvor langt vi har vært av gårde. Dette er det egentlige Europa, vår kjære og uerstattelige sivilisasjon.

Europa er vårt hjem

2. I all sin rikdom og storhet, trues Europa av en falsk forståelse av seg selv. Dette falske Europa tenker på seg selv som en oppfyllelse av vår sivilisasjon, men i virkeligheten vil det konfiskere vårt hjem. Det tyr til overdrivelser og forvrenger Europas sanne

Et falskt Europa truer oss

dyder, og er blind for sine egne laster. Dette falske Europa tegner selvtilfredse karikaturer av historien, og er urokkelig i sin forutinntatthet mot fortiden. Dets talsmenn er foreldreløse etter eget valg, og de tror at det å være foreldreløs – det å være hjemløs – er noe edelt i seg selv. På den måten hyller det falske Europa seg selv som forløperen til et universelt fellesskap, som hverken er universelt eller felles.

3. Det falske Europas beskyttere er forheksede av sin overtro på uavlatelig fremgang. De tror at historien er på deres side, og denne troen gjør dem hovmodige, foraktfulle og ute av stand til å erkjenne manglene ved den postnasjonale, postkulturelle verdenen de konstruerer. De er dessuten uvitende om de sanne kildene til den menneskelige anstendigheten de setter så høyt – slik vi også gjør. De ignorerer ikke bare Europas kristne røtter, de forkaster dem. Samtidig er de svært opptatt av ikke å fornærme muslimer, som de innbiller seg vil omfavne deres sekulære, flerkulturelle utsyn med glede. Hensunket i fordommer, overtro og uvitenhet, og forblindet av forfengelige, selv gode visjoner om en utopisk fremtid, kveler det falske Europa enhver dissens som på refleks. Dette gjøres selvfølgelig i frihetens og toleransens navn.

4. Vi er havnet i en blindgate. Den største trusselen mot Europas fremtid er ikke russisk hensynsløshet eller muslimsk innvandring. Det ekte Europa er i fare fordi det falske Europa holder et kvelende grep om vår kreativitet. Våre nasjoner og felles kultur uthules av illusjoner og selvbedrag om hva Europa er og burde være. Vi forplikter oss til å motstå denne trusselen mot vår fremtid. Vi vil forsvare, opprettholde og fremme det virkelige Europa, det Europa som vi alle i sannhet tilhører.

Det falske Europa er utopisk og tyrannisk

Vi må forsvare det virkelige Europa

+ + +

5. Det ekte Europa forventer og oppfordrer aktiv deltagelse i et felles politisk og kulturelt prosjekt. Det europeiske idealet er en solidaritet basert på tilslutning til et lovverk som gjelder for alle, men er begrenset i sine krav. Denne tilslutningen har ikke alltid tatt form av representativt demokrati. Men våre tradisjoner for lojal samfunnsånd gjenspeiler en fundamental tilslutning til de politiske og kulturelle tradisjonene, uansett form. I fortiden har europeere kjempet for å gjøre de politiske systemene åpnere for allmenn deltagelse, og vi er med rette stolte av denne historien. Selv når de gjorde det, noen ganger i åpent opprør, bekreftet de lidenskapelig at folkeslagenes tradisjoner i denne verdensdelen er våre, feilgrep og urettferdigheter til tross. Et slikt engasjement for reform gjør Europa til et sted som etterstreber stadig større rettferdighet. Denne fremskrittssånden er et barn av vår kjærlighet og lojalitet til våre hjemland.

Solidaritet og lojal borgerånd oppmuntrer til aktiv deltagelse

6. Den europeiske enhetens ånd gjør at vi stoler på andre i det offentlige rom, selv når vi ikke kjenner hverandre. Offentlige parker, sentrumstorg og brede bulevarder i større og mindre europeiske byer er uttrykk for Europas politiske ånd: Vi lever i fellesskap og res publica. Vi synes det er en plikt å ta ansvar for våre samfunns fremtid. Vi er ikke passive undersåtter av despotiske krefters dominans, de være seg hellige eller verdslige. Og vi er ikke underkastet ubønnhørlige historiske krefter. Det å være europeer er også å være en politisk og historisk aktør. Vår felles skjebne ligger i våre hender.

Vi er ikke passive undersåtter

7. Det ekte Europa er et nasjonenes fellesskap. Vi har våre egne språk, tradisjoner og grenser. Likevel har vi alltid anerkjent et

Nasjonalstaten er et kjennetegn

slektskap med hverandre, selv når vi har ligget i strid – eller krig. Denne enheten i mangfoldet virker naturlig for oss. Men en slik enhet er både ekstraordinær og dyrebar, for den er hverken naturgitt eller noen selvfølge. Den vanligste politiske formen for enhet-i-mangfold har vært imperier, som krigførende europeiske konger forsøkte å gjenskape i århundrene etter Romerrikets fall. Tanken om imperiet forble forlokkende, men det som vant frem, var nasjonalstaten, den politiske formen som gjør folkeslagene suverene. Slik ble nasjonalstaten kjennetegnet på europeisk sivilisasjon.

på Europa

8. Et nasjonalt fellesskap er stolt av å styre seg selv på sin egen måte. Det slår seg på brystet av store nasjonale prestasjoner innen vitenskap og kunst, og konkurrerer med andre nasjoner – noen ganger på slagmarken. Dette har såret Europa, noen ganger alvorlig, men det har aldri svekket vår kulturelle enhet. Det er faktisk det motsatte som har skjedd. Etter hvert som nasjonene i Europa befestet seg og ble tydeligere, ble også den felles europeiske identiteten sterkere. Etter verdenskrigenes grusomme blodsutydelse i den første halvparten av det tjuende århundre, kom vi ut av det med et forsterket løfte om å hedre vår felles arv. Dette vitner om en kraft og en dybde i den europeiske sivilisasjonen som i rette forstand er kosmopolitisk. Vi etterstreber ikke en påtvungen enhet av noe imperium. I stedet anerkjenner den europeiske kosmopolitismen at fedrelandskjærlighet og lojal borgerånd åpner opp for en større verden.

Vi støtter ingen påtvungen enhet

9. Det ekte Europa er blitt preget av kristendommen. Kirkens universelle åndelige imperium gav Europa kulturell enhet, men uten noe politisk imperium. Dette har gjort at forskjellige former for lojal borgerånd har blomstret i en felles europeisk kultur. Friheten til det vi kaller sivilsamfunnet ble en karakteristisk

Kristendommen ansporet til kulturell enhet

egenskap ved livet i Europa. Det kristne evangeliet er da heller ingen altomfattende guddommelig lovgivning, og dermed kan mangfoldet av nasjonenes sekulære lover fremmes og holdes i hevd uten at det truer den europeiske enheten. Det er ingen tilfeldighet at tilbakegangen for den kristne troen i Europa har vært ledsaget av fornyede anstrengelser med sikte på å opprette en politisk enhet – et imperium av penger og forskrifter under bygging av Den europeiske union, overtrukket med pseudoreligiøse følelser av universalisme.

10. Det ekte Europa stadfester hvert enkelt menneskes likeverd, uavhengig av kjønn, rang eller etnisitet. Dette vokser også frem av våre kristne røtter. Våre milde dyder er av umiskjennelig kristen arv: rettferdighet, medfølelse, barmhjertighet, tilgivelse, konfliktløsning, veltalighet. Kristendommen revolusjonerte forholdet mellom menn og kvinner, og verdsatte kjærligheten og den gjensidige troskapen på en måte som ikke hadde historisk sidestykke. Ekteskapsbåndet gjør at både menn og kvinner kan blomstre i samlivet. De fleste oppofrelsene vi gjør, er for ektefellers og barns skyld. Denne ånden som gir av seg selv, er enda et kristent bidrag til det Europa vi elsker.

De kristne røttene nærer Europa

11. Det ekte Europa henter også inspirasjon fra den klassiske tradisjonen. Vi drar kjensel på oss selv i den antikke greske og romerske litteraturen. Som europeere streber vi etter storhet, juvelen blant de klassiske dyder. Til tider har dette avstedkommet voldelig konkurranse om overhøyhet. Men på sitt beste inspirerer ambisjonene om fremragenhet Europas menn og kvinner til å lage musikalske og kunstneriske verker av uovertruffen skjønnhet, og gjøre ekstraordinære vitenskapelige og teknologiske gjennombrudd. De alvorlige dydene hos de selvstendige romerne, og stoltheten ved grekernes medborgerlige deltagelse

De klassiske røttene oppmuntrer til fremragenhet

og undersøkende filosofiske ånd, er aldri blitt glemt i det ekte Europa. Også denne arven er vår.

12. Det ekte Europa har aldri vært perfekt. Det er ikke galt av det falske Europas talsmenn å søke utvikling og reform, og mye av det som er blitt oppnådd siden 1945, eller siden 1989, bør vi hedre og hegne om. Livet i fellesskap er et pågående prosjekt, ikke en forstenet arv. Men Europas fremtid avhenger av fornyet lojalitet til våre beste tradisjoner, ikke en falsk universalisme som krever glemsomhet og selvfrastøtelse. Europa begynte ikke med opplysningstiden. Vårt elskede hjem vil ikke bli fullendt med EU. Det virkelige Europa er, og vil alltid være, et fellesskap av nasjoner som riktignok er særegne, noen ganger voldsomt særegne, men likevel forenet av en åndelig arv vi på samme tid debatterer, utvikler, deler – og elsker.

Europa er et felles prosjekt

+ + +

13. Det ekte Europa er i fare. Erobringene som skyldes folkesuvereniteten, motstanden mot imperier, kosmopolitismen som besitter kjærlig borgerånd, den kristne tradisjonen for menneskelige og verdige liv, et levende forhold til vår klassiske arv – alt dette er i ferd med å gli bort. Mens det falske Europa konstruerer sin imitasjon av kristendommen med universelle menneskerettigheter, mister vi vårt hjem.

Vi mister vårt hjem

14. Det falske Europa skryter av et hittil usett engasjement for menneskets frihet. Denne friheten er imidlertid svært ensidig. Den promoterer seg selv som frigjøring fra alle begrensninger: seksuell frihet, frihet til selvutfoldelse, frihet til å «være seg selv». Sekstiåttergenerasjonen betrakter disse frihetene som

Det hersker en falsk frihet

etterlengtede seire over et en gang allmektig og undertrykkende kulturelt regime. De anser seg som store frigjørere, og deres overtredelser anerkjennes som edle moralske bragder hele verden skal være takknemlig for.

15. For Europas yngre generasjoner er virkeligheten imidlertid langt mindre rosenrød. Den frihetlige hedonismen fører ofte til kjedsomhet og en dyp følelse av meningsløshet. Ekteskapsbåndet er svekket. I den seksuelle frihetens stormsjø blir våre ungdommers dyptfølte ønsker om å gifte seg og stifte familie ofte gjort til skamme. En frihet som ikke tilfredsstiller hjertets dypeste lengsler, blir en forbannelse. Det virker som om våre samfunn henfaller til individualisme, isolasjon og formålsløshet. I stedet for å bli frie, dømmes vi til den tomme konformiteten ved en kultur som drives av medier og forbruk. Vi er forpliktet til å si sannheten: Sekstiåttergenerasjonen ødela uten å bygge noe. De skapte et vakuum som nå blir fylt av sosiale medier, lavpristurisme og pornografi.

Individualismen, isolasjonen og formålsløsheten er utbredt

16. Samtidig som den enestående friheten hylles, blir livet i Europa stadig mer omfattende regulert. Det er regler – ofte tilvirket av ansiktsløse teknokrater knyttet til mektige interesser – som styrer våre arbeidsforhold, forretningsmessige beslutninger, utdanningskvalifikasjoner, nyheter og underholdningsmedier. Men Europa prøver nå å stramme inn de eksisterende reglene for ytringsfrihet, en gammel og genuint europeisk frihet – manifestasjonen av samvittighetens frihet. Det er ikke obskøniteter eller andre angrep på den offentlige ansendigheten som er gjenstand for disse begrensningene. Europas herskende klasser ønsker i stedet å begrense ytringer som er klart politiske. Politiske ledere som gir en stemme til ubehagelige sannheter om innvandring og islam, blir trukket for dommere. Den politiske korrektheten håndhever sterke tabuer

Vi blir regulert og administrert

som får enhver utfordring av status quo til å fremstå som uakseptabel. Det falske Europa oppmuntrer egentlig ikke til noen frihetskultur. Det fremmer en kultur for markedsdrevne homogenitet og politisk håndhevet konformitet.

17. Det falske Europa skryter også av et hittil usett engasjement for likestilling. Det påberoper seg å jobbe mot diskriminering og fremme inkludering av alle etnisiteter, religioner og identiteter. Her har det skjedd virkelige fremskritt, men en utopisk løsrivelse fra virkeligheten har tatt overhånd. I løpet av den siste generasjonen har Europa prøvd å gjennomføre et stort multikulturalistisk prosjekt. Det å kreve eller bare ta til orde for muslimske nykommeres assimilering i vår skikk og bruk, for ikke å snakke om vår religion, er blitt ansett som en grov urett. Vi er blitt fortalt at engasjementet for likestilling krever at vi avsverger enhver antydning om at vi synes vår egen kultur er overlegen. Det er et paradoks at Europas flerkulturelle foretagende benekter Europas kristne røtter, men utnytter det kristne idealet om universell veldedighet i en overdreven og uholdbar form. Av de europeiske folkene kreves en grad av selvoppgivelse som er helgener verdig. Vi skal hilse koloniseringen av våre hjemland og forfallet i vår kultur velkommen som Europas store stolthet i det 21. århundre – en kollektiv selvopofrende handling for fremveksten av et slags nytt globalt samfunn av fred og velstand.

Multikulturalismen fungerer ikke

18. Mye av denne tenkningen gjøres ikke i god tro. De fleste i vårt politiske ledersjikt mener utvilsomt at den europeiske kulturen er overlegen, men det kan ikke sies offentlig på en måte som kan fornærme innvandrere. Gitt den overlegenheten tror de at assimileringen vil skje raskt og naturlig. Som et ironisk ekko av gammel imperialistisk tenkning antar Europas politiske ledere at «de» på en eller annen måte nødvendigvis vil bli som

Bedrageriet griper om seg

«oss» ved naturens eller historiens lover – og det er utenkelig at det omvendte kan skje. I mellomtiden har den offisielle multikulturalismen blitt brukt som et terapeutisk verktøy for å håndtere de uheldige, men «midlertidige» kulturelle spenningene.

19. Det pågår et stadig større bedrag, av en skumlere type. I løpet av den siste generasjonen har et stadig større segment av den politiske klassen bestemt seg for at raskere globalisering er i dens egen interesse. De vil bygge overnasjonale institusjoner som de kan kontrollere uten folkesuveranitetens forstyrrende innblanding. Det blir stadig tydeligere at EUs «demokratiske underskudd» ikke er et rent teknisk problem som kan løses med tekniske midler. Det er snarere en fundamental plikt, som forsvares med glødende iver. Hva enten det legitimeres med antatte økonomiske nødvendigheter eller selvstendig utviklede internasjonale menneskerettslover, konfiskerer EU-institusjonenes overnasjonale mandariner det politiske livet i Europa, og møter alle utfordringene med et teknokratisk svar: Det finnes ikke noe alternativ. Dette er det myke, men stadig sannere tyranniet vi står overfor.

Det teknokratiske tyranniet øker

20. Det falske Europas overmot er nå blitt tydelig, til tross for de store anstrengelsene dets forkjempere gjør for å komme opp med komfortable illusjoner. Fremfor alt viser det seg at det falske Europa er svakere enn noen trodde. Populærunderholdning og materielt forbruk opprettholder ikke sivilsamfunnet. Fremmedgjort for sine høyere idealer og fratatt motet til å vise patriotisk stolthet av den multikulturalistiske ideologien, har våre samfunn nå vanskelig for å mobilisere viljen til å forsvare seg. Det sosiale samholdet og tilliten mellom borgerne fornyes dessuten ikke med inkluderende retorikk eller et upersonlig økonomisk system som domineres av gigantiske inter-

Det falske Europa er skrøpelig og maktesløst

nasjonale selskaper. Igjen må vi være ærlige: De europeiske samfunnene er i ferd med å bli svært tynnslette. Det holder å åpne øynene for å se stadig mer statlig maktbruk, sosial styring og indoktrinering i oppdragelsen. Det er ikke bare den islamske terroren som bringer tungt væpnede soldater ut på gatene. Det behøves nå opprørspoliti for å stanse voldelige protester mot det etablerte systemet, til og med for å hankses med flokker av fulle fotballtilhengere. Fanatismen i lojaliteten til fotballag er et desperat tegn på et dypt menneskelig behov for solidaritet, et behov som ikke blir oppfylt på andre måter i det falske Europa.

21. Europas intellektuelle klasser er dessverre blant de viktigste ideologiske forkjemperne for det falske Europas innbilskhet. Det er ingen tvil om at universitetene er blant den europeiske sivilisasjonens stoltheter. Men der hvor de en gang forsøkte å formidle tidligere tiders visdom til hver eneste nye generasjon, gjør de fleste ved universitetene i dag den kritiske tenkningen ensbetydende med en overforenklet avvisning av fortiden. En ledestjerne i europeisk åndsliv har vært objektivitetens og den intellektuelle redelighetens strenge disiplin. Men i løpet av de to siste generasjonene er dette edle idealet blitt forvandlet. Askesen som en gang forsøkte å frigjøre tankene fra de fremherskende oppfatningenes tyranni, er blitt omgjort til en ofte selvtilfreds og ureflektert motvilje mot alt som er vårt eget. Denne avvisende holdningen til kulturen fungerer som en enkel og billig måte å være «kritisk» på. I løpet av den siste generasjonen er den blitt innstudert i forelesningssalene, hvor den er blitt til en doktrine, et dogme. Og det å bli med på å bekjenne seg til denne troen, tas som et tegn på «opplysning» og åndelig valg. Et resultat av dette er at universitetene nå er en aktiv drivkraft i den pågående kulturelle ødeleggelsen.

En kultur for
frastøtelse har
tatt overhånd

22. Den politiske klassen fremmer menneskerettighetene. De er opptatt med kampen mot klimaendringer. De jobber med en mer globalt integrert markedsøkonomi, og harmoniserer skattepolitikken. De følger med på utviklingen i likestillingen. Alt hva de gjør for oss! Spiller det noen rolle hvordan de oppnådde sine embeder? Spiller det noen rolle om de europeiske befolkningene blir mer skeptiske til deres embedsgjerninger?

En arrogant elite stiller ut sin prektighet

23. Denne voksende skepsisen er absolutt berettiget. Europa domineres i dag av en formålsløs materialisme som virker ute av stand til å gi menn og kvinner lyst til å stifte familie og få barn. En kultur for frastøtelse berøver den neste generasjonen for følelsen av identitet. I noen av landene våre finnes det områder hvor muslimer lever i uformelt selvstyre uavhengig av lovene på stedet, som om de drev kolonisering snarere enn å være medlemmer av våre nasjoner. Individualismen isolerer oss fra hverandre. Globaliseringen forandrer fremtidsutsiktene for millioner av mennesker. Når den politiske klassen konfronteres med dette, lyder svaret at de simpelthen arbeider for å komme det uunngåelige i møte, og tilpasse oss til ubønhørlige krav. Ingen annen kurs er mulig, og det er irrasjonelt å gjøre motstand. Ting kan ikke være annerledes. De som protesterer, sies å lide av nostalgi, og da fortjener de å fordømmes moralsk som rasister eller fascister. Etter hvert som de sosiale splittelsene og mistilliten i samfunnet blir tydeligere, blir den europeiske offentligheten sintere og bitrere, og ingen vet hvor det vil ende. Vi kan ikke fortsette på denne måten. Vi må riste av oss det falske Europas tyranni. Det finnes et alternativ.

Det finnes et alternativ

+ + +

24. Arbeidet med fornyelsen starter med teologisk selvinnsikt. Den universalistiske og universaliserende arrogansen til det falske Europa avslører at det er et erstatningsreligiøst foretagende, der troen krever store forpliktelser – og kraftige forbannelser. Dette kraftige beroligende middelet har lammet Europa som politisk legeme. Vi må fastholde at religiøs streben hører hjemme i den religiøse sfæren, ikke i den politiske, og langt mindre i den byråkratiske og administrative. For å bli politiske og historiske aktører igjen, er det viktig at vi sekulariserer det europeiske offentlige livet på nytt.

Vi må avvise erstatningsreligionen

25. Dette vil kreve at vi avstår fra den løgnaktige språkbruken som unndrar seg ansvar og nærer ideologisk manipulasjon. Det som sies om mangfold, inkludering og multikulturalisme, er tomprat. Ofte benyttes dette språket strategisk for å beskrive fiaskoer som suksesser: Når solidariteten i samfunnet rakner, er det «egentlig» et tegn på velkomst, toleranse og inkludering. Dette er markedsføringens språk, et språk som er ment til å skjule virkeligheten istedenfor å kaste lys over den. Vi må gjenopprette en ærbødig respekt for virkeligheten. Språket er et ømtålig instrument, og det fornedres når det blir brukt som klubbe. Vi bør verne om den språklige anstendigheten. Tilflukten i de fordømmende ordelagene er et tegn på dekadensen i øyeblikket. Vi må ikke finne oss i verbale skremser, langt mindre dødelige trusler. Vi må beskytte alle som uttaler seg som rimelige personer, selv om vi mener at de tar feil i sine oppfatninger. Europas fremtid må være liberal i beste forstand, og det betyr at man er forpliktet på en robust offentlig debatt, som er fri for alle trusler om vold og tvang.

Vi må gjenreise den ekte liberalismen

26. For å bryte det falske Europas forbannelse, med sitt utopiske, pseudoreligiøse korstog for en grenseløs verden, behøves en ny form for statsmannskunst, og en ny type stats-

Vi trenger ansvarlige statsmenn

menn. En god politisk leder forvalter et bestemt folks felles vel. En god statsmann ser den felles europeiske arven og de nasjonale tradisjonene som fantastiske og livgivende, men også skjøre, gaver. Han avviser ikke den arven, ei heller tar han sjansen å forspille den for noen utopiske drømmers skyld. Slike ledere ønsker ingen andre æresbevisninger enn deres egne folk gir dem. De begjærer ingen hyllest fra det «internasjonale samfunnet», som i virkeligheten er PR-apparatet til et oligarki.

27. Hvis vi anerkjenner de europeiske nasjonenes egenart og kristne kjennemerker, trenger vi ikke la oss affisere av multikulturalistenes falske påstander. Innvandring uten assimilering er kolonisering, og må avvises. Vi forventer med rette at de som migrerer til våre land, vil innlemme seg i våre nasjoner og tilpasse seg vår skikk og bruk. Disse forventningene må understøttes av en sunn politikk. Multikulturalismens språk er importert fra USA. Men tiden for den store innvandringen til USA var rundt begynnelsen av det 20. århundre, en periode med bemerkelsesverdig rask økonomisk vekst i et land nesten uten noen velferdsstat, men med en uhyre sterk nasjonal identitetsfølelse som innvandrere ble forventet å ta til seg. Etter å ha tatt imot et stort antall innvandrere, holdt USA døren nesten lukket i to generasjoner. Europa må lære av USAs erfaring, i stedet for å ta i bruk samtidens amerikanske ideologier. Den erfaringen forteller oss at arbeidsplassen er en kraftig assimileringmotor, at et sjenerøst velferdssystem kan være til hinder for assimilering, og at et forstandig politisk lederskap noen ganger krever mindre innvandring – sågar drastisk mindre. Vi kan ikke la en flerkulturell ideologi forvrengte de politiske vurderingene av hvordan man best tjener vårt felles vel, og det krever nasjonale samfunn med tilstrekkelig enhet og solidaritet til å anse godene som felles.

Vi bør fornye
den nasjonale
enheten og
solidariteten

28. Etter andre verdenskrig utviklet Vest-Europa vitale demokratier. Etter Sovjetunionens sammenbrudd gjenopprettet de sentraleuropeiske nasjonene sin vitalitet som sivilsamfunn. Dette er blant Europas mest fantastiske prestasjoner. Men de vil gå tapt hvis vi ikke tar fatt i innvandringsspørsmålet og de demografiske endringene i våre nasjoner. Kun imperier kan være flerkulturelle, og det er hva EU vil bli hvis vi ikke klarer å gjøre en fornyet solidaritet og sosial enhet til kriterier for vurdering av innvandringspolitikken og strategiene for assimilering.

Kun imperier er flerkulturelle

29. Mange tror feilaktig at Europa ikke rystes av annet enn striden om innvandring. I virkeligheten er den bare én dimensjon ved en mer generell sosial oppløsning som må motvirkes. Vi må gjenopprette verdigheten ved bestemte roller i samfunnet. Foreldre, lærere og professorer har plikt til å forme dem som de har under sin omsorg. Vi må motstå dyrkingen av ekspertise som går på bekostning av takt, klokskap og streben etter et kultivert liv. Europa kan ikke fornyes uten bestemt avvisning av en overdreven likhetsideologi og en reduksjon av visdommen til rent teknisk kunnskap. Vi bifaller de politiske bragdene i moderne tid. Menn og kvinner skal ha lik stemme. Grunnleggende rettigheter skal beskyttes. Men et sunt demokrati krever sosiale og kulturelle hierarkier som oppmuntrer streben etter fremraghet, og ærer dem som tjener fellesskapets vel. Vi må gjenopprette en følelse av åndelig storhet og gi den behørig heder, slik at sivilisasjonen kan motvirke den økende pengemakten på den ene siden, og den vulgære underholdningen på den andre.

Et egnet hierarki nærer samfunnets vel

30. Menneskets verdighet handler om mer enn retten til å være i fred, og de internasjonale menneskerettighetenes doktriner er ikke noe uttømmende svar på kravene om rettferdighet, langt

Vi må gjenopprette en moralsk kultur

mindre det gode. Europa trenger en ny konsensus om den moralske kulturen, slik at befolkningen kan styres i retning rettskafne liv. Vi kan ikke la en feilaktig oppfatning av friheten hindre oss i forsiktig bruk av lovverket for å forebygge umoral. Vi må tilgi menneskelig svakhet, men Europa kan ikke blomstre uten å gjenopprette felles ambisjoner om hederlig oppførsel og menneskelig fremragenheter. Verdighetskulturen er et resultat av anstendigheten og utførelsen av pliktene langs livets vei. Vi må fornye en gjensidig respekt mellom samfunnsklasser som kjenner et samfunn hvor alles bidrag blir verdsatt.

31. Selv om vi anerkjenner de positive sidene ved den frie markedsøkonomien, må vi stå imot ideologier som forsøker å gjøre markedslogikken total. Vi kan ikke la alt være til salgs. Velfungerende markeder krever rettsstater, og vår rettsstat bør ta sikte på mer enn bare økonomisk effektivitet. Markeder fungerer også best når de er omgitt av sterke sosiale institusjoner som er organisert etter egne, ikke-merkantile prinsipper. Økonomisk vekst er gunstig, men ikke det høyeste gode. Markedene må være tilpasset sosiale mål. Selskapers kjempemessige vekst er i dag en trussel, også mot den politiske suvereniteten. Nasjonene må samarbeide for å overvinne arrogansen og tankeløsheten til globale økonomiske krefter. Vi forsvarer en forsiktig bruk av statsmakt for å opprettholde sosiale goder av andre slag enn de økonomiske.

Markedene må
tilpasses
sosiale mål

32. Vi mener at Europa har en historie og en kultur som er verdt å opprettholde. Men universitetene forråder vår kulturarv altfor ofte. Vi må reformere læreplanene for å hjelpe til med formidlingen av felleskulturen, i stedet for å indoktrinere unge mennesker i en kultur av frastøtelse. Lærere og mentorer på alle nivåer har plikt til å minne om ting. De burde være stolte av rollen som bro mellom fortidens og de kommende generasjon-

Utdannelsen må
reformerer

er. Vi må også fornye Europas høykultur ved å sette det sublime og det vakre som felles standard, og avvise nedgraderingen av kunsten til en slags politisk propaganda. Dette forutsetter at det dyrkes frem en ny generasjon av velgjørere. Bedrifter og byråkrater har vist seg å være dårlige forvaltere av kunsten.

33. Ekteskapet er fundamentet for sivilsamfunnet og grunnlaget for harmoni mellom menn og kvinner, og utgjør det nære båndet som beskjeftiger seg med å holde i gang en husstand og oppdra barn. Vi hevder at den viktigste rollen vi har i samfunnet og som mennesker, er som fedre og mødre. Ekteskap og barn er helt vesentlig for enhver visjon om menneskelig blomstring. Barn krever offervilje fra personene som bringer dem til verden. Denne offerviljen er storsinnet, og må hedres. Vi støtter en veloverveid sosialpolitikk som fremmer og styrker ekteskapet, svangerskapet og barneoppdragelsen. Et samfunn som unnlater å ønske barn velkommen, har ingen fremtid.

Ekteskap og familie er livsviktig

+ + +

34. Det finnes stor bekymring i dagens Europa på grunn av fremveksten av det som kalles «populismen» – selv om begrepets betydning aldri ser ut til å bli forklart, og det i hovedsak brukes som ukvemsord. Vi har våre forbehold. Europa må trekke veksler på den dype visdommen i sine tradisjoner, heller enn å stole på overforenkende slagord og splittende følelseladete appeller. Likevel anerkjenner vi at mye av dette nye politiske fenomenet kan representere et sunt opprør mot det falske Europas tyranni, hvor man betegner enhver trussel mot eget monopol på moralsk legitimitet som «antidemokratisk». Den

Populismen bør forplikte oss

såkalte «populismen» utfordrer diktaturet til status quo, eller «sentrumsfanatismen», og det med rette. Den er et tegn på at de europeiske befolkningenes rolle som historiske aktører kan bli gjenfødt, også midt oppe i vår forfalne og utarmede politiske kultur.

35. Påstanden om at det ikke finnes noe ansvarlig alternativ til den kunstige, sjelløse solidariteten i det forente markedet med sitt grenseoverskridende byråkrati og lettvinne underholdning, avviser vi som usann. Brød og sirkus er ikke nok. Det ansvarlige alternativet er det ekte Europa.

Vår fremtid er
det ekte Europa

36. I dette øyeblikk ber vi alle europeere om å bli med på å avvise den utopiske fantasien om en flerkulturell verden uten grenser. Vi elsker med rette våre hjemland, og vi forsøker å gi alt det fine som vi selv har fått i arv, videre til våre barn. Som europeere deler vi også en felles arv, og denne arven ber oss om å leve sammen i fred som et nasjonenes Europa. La oss fornye den nasjonale suvereniteten, og igjen se verdien ved et felles politisk ansvar for Europas fremtid.

Vi må ta ansvar

Phillipe Bénéton (Frankrike)

Rémi Brague (Frankrike)

Chantal Delsol (Frankrike)

Roman Joch (Tsjekkia)

Lánczi András (Ungarn)

Ryszard Legutko (Polen)

Roger Scruton (Storbritannia)

Robert Spaemann (Tyskland)

Bart Jan Spruyt (Nederland)

Matthias Storme (Belgia)

Edit

u